

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ТЕХНОЛОГІЙ ТА ДИЗАЙНУ
ФАКУЛЬТЕТ КУЛЬТУРИ І КРЕАТИВНИХ ІНДУСТРІЙ
КАФЕДРА СЦЕНІЧНОГО МИСТЕЦТВА І КУЛЬТУРИ**

ТВОРЧИЙ ПРОЄКТ

(Анотація до демонстрації творчого проєкту:
(«Створення сценічного образу Режисера у виставі за мотивами п'єси Януша
Гловацького "Замазура": від драматургічного аналізу до сценічного
втілення»))

Виконав:
студент 4 курсу, групи БАМП 1-22
спеціальності – 026 Сценічне
мистецтво
ОП «Акторська майстерність та
продюсування»
Вечерніков Андрій Олегович

Керівник творчого проєкту:
доцент кафедри, заслужений артист
України
Довженко В'ячеслав Валерійович

Посилання на відеофіксацію творчого проєкту:

<https://youtu.be/LQiTwrrhrLM?si=i56Jl7xzrAtYb19B>

ЗМІСТ

1. ВСТУП.....	3
2. АНАЛІЗ П'ЄСИ	
2.1 Загальні відомості про п'єсу та її актуальність.....	4
2.2 Літературний аналіз.....	5
3. АНАЛІЗ ДРАМАТУРГІЧНОГО ТВОРУ ТА РОЛІ	
3.1 Робота над образом.....	9
3.2 Практичний етап роботи. Отримання результатів. Втілення задуму.....	15
3.3 Розвиток ролі під час роботи над виставою. Включення в загальну концепцію вистави.....	17
3.4 Підсумковий аналіз роботи над роллю. Висновок.....	19
4. МЕТОДИ АНАЛІЗУ ТА ПОШУКІВ	
4.1 Акторські техніки застосовані у створенні ролі.....	21
4.2 Вплив спеціальної літератури на пошуки та створення персонажа.....	24
5. ОЦІНКА РЕЗУЛЬТАТІВ. ВИСНОВКИ	
5.1 Оцінка власних результатів та успіхів.....	27
5.2 Загальні висновки.....	28
6. ДЖЕРЕЛА.....	29
7. ДОДАТКИ.....	30

1. ВСТУП

Я починаю роботу над образом Режисера з відчуття постійного руху. Він не існує в спокої. Він завжди «в процесі»: щось знімає, комусь доводить, когось провокує, когось підштовхує до сліз. І головне — він ніколи не спостерігає, він завжди втручається.

Коли я читаю «Замазуру» Гловацького, мені здається, що весь простір п'єси — це знімальний майданчик, який ніколи не закінчується. І Режисер у ньому — не просто персонаж, а механізм запуску подій. Він як камертон, який змушує всіх звучати так, як йому потрібно.

У роботі над ним я постійно думаю про те, що писав Гротовський: актор не має «грати», він має відкривати себе до межі. Але Режисер робить протилежне — він не відкривається, він відкриває інших силою. І в цьому його агресивна енергія.

Також для мене важливим є Курбас із його ідеєю свідомого театру, де кожна дія має внутрішню мотивацію. У Режисера ця мотивація завжди зміщена в бік зовнішнього результату: кадру, реакції, фестивалю, успіху. Він мислить не життям, а монтажем. Коли я пробую фізично проживати його стан, я відчуваю хаос: різкі зміни темпу, голосу, уваги. Він не може «бути в моменті» — він завжди трохи попереду, вже в наступному дублі, у наступній сцені, у можливій емоції.

У «Замазурі» ці дівчата — не просто персонажі, а носії досвіду, який Режисер намагається перетворити на сюжет. І саме тут виникає моя головна акторська напруга: як існувати поруч із персонажем, який не бачить межі між мистецтвом і використанням людини?

Для мене ця робота — не про те, щоб зіграти «характер». Це про те, щоб прожити механізм. Людину, яка живе через камеру, через реакцію інших, через контроль. І поступово зрозуміти, де закінчується мистецтво і починається насильство.

2. АНАЛІЗ П'ЄСИ

2.1 Загальні відомості про п'єсу та її актуальність

Для роботи над дипломною виставою було обрано п'єсу Януш Гловацький «Замазура» (також відому під назвою «Попелюха»). У виставі я виконую роль Режисера — персонажа, який приїздить до колонії для неповнолітніх дівчат під приводом зйомок вистави «Попелюшка», але насправді прагне створити сенсаційний документальний фільм про бунт у колонії.

П'єса Гловацького поєднує в собі риси соціальної драми, чорної комедії та гротеску. Автор розповідає про дуже болючі теми — насильство, самотність, зламані долі та втрату довіри до світу. Проте він не подає їх у реалістичній або побутовій формі. Навпаки, трагічні події часто межують із абсурдом і викликають одночасно сміх та внутрішній дискомфорт. Саме тому режисерським рішенням жанр нашої вистави було визначено як трагіфарс. На мою думку, саме цей жанр найточніше передає природу історії. Глядач може сміятися з абсурдних ситуацій, яскравих характерів і гротескних діалогів, але за цим сміхом постійно відчувається людська трагедія. Дівчата грають казку про Попелюшку, хоча самі давно перестали вірити у щасливий фінал. Адміністрація говорить про виховання, але використовує насильство. Режисер говорить про мистецтво, хоча насправді шукає сенсацію.

На мою думку, драматург свідомо розглядає конфлікт через призму іронії та гротеску. Якби ця історія була написана як звичайна соціальна драма, вона могла б викликати лише співчуття. Натомість Гловацький змушує глядача сміятися там, де сміятися незручно. Саме тому трагедія персонажів стає ще болючішою. У нашій виставі образ Режисера додатково підсилює трагіфарсову природу твору. За режисерським задумом він є надзвичайно яскравим, манерним, істеричним та демонстративним персонажем. Його поява різко контрастує з одноманітним життям колонії. Він поводить як зірка, яка випадково потрапила в чужу трагедію. Його яскравий одяг, гучний голос та

постійне прагнення бути в центрі уваги створюють комічний ефект. Проте за цією зовнішньою ексцентричністю приховується людина, готова використовувати чужий біль заради власного успіху.

Через цього персонажа вистава ставить дуже актуальні для сьогодення питання. Наскільки далеко може зайти людина заради популярності? Де проходить межа між мистецтвом і використанням чужої трагедії? Чи має право митець втручатися в життя інших людей заради сильного матеріалу?

На мою думку, сьогодні Режисер — це не лише кінорежисер. Це образ будь-якої людини, яка перетворює чуже життя на контент, сенсацію або засіб для власного успіху.

2.2 Літературний аналіз

Історичний контекст

Працюючи над п'єсою «Замазура», я багато думав про те, чому Януш Гловацький поміщає своїх героїв саме в такий світ. Для мене ця історія не стільки про колонію для неповнолітніх, скільки про людей, які опинилися непотрібними системі. Це час, коли старі правила вже не працюють, а нових ніхто ще не створив.

У п'єсі майже всі герої носять у собі досвід насильства, байдужості або зради. Вони виростили в умовах, де дорослі не змогли захистити їх або просто не захотіли цього робити. Мені здається, саме тому автор переносить події в такий соціальний простір. Колонія стає маленькою моделлю суспільства, у якому кожен бореться за виживання як може.

Режисер з'являється в колонії наче людина з іншого світу — яскравий, успішний, вільний. Але чим більше я аналізував його, тим більше розумів, що він теж є продуктом свого часу. Це епоха, коли все починає оцінюватися через успіх, популярність і вигоду. Людські історії стають матеріалом, а чужий біль — способом привернути увагу.

Мені здається, що Гловацький обирає саме цей історичний період тому, що він дуже гостро показує зіткнення двох світів: людей, які виживають, і людей, які заробляють на їхньому виживанні. Саме тому історія колонії стає не просто соціальною драмою, а розмовою про суспільство загалом. Якщо дивитися на це через мого персонажа, то Режисер є своєрідним символом нової епохи. Він не прагне зрозуміти цих дівчат або допомогти їм. Його цікавить сильна історія, яка зможе викликати емоції в глядача та принести йому успіх. Саме тому історичний контекст тут є важливим не лише для розуміння світу п'єси, а й для розуміння мотивації самого Режисера.

Тематичне та ідейне наповнення твору

Працюючи над п'єсою «Замазура», я дійшов висновку, що її головна тема набагато ширша, ніж історія про колонію для неповнолітніх дівчат. Для мене це твір про людей, яких суспільство звикло не помічати або сприймати через ярлики. Дівчата в колонії давно стали для оточення не особистостями, а «злочинницями», а тому ніхто вже не намагається зрозуміти причини їхніх вчинків. Гловацький показує, як легко суспільство відмовляється від людини, якщо вона не вписується у встановлені норми. Водночас драматург не ідеалізує своїх героїнь. Вони жорстокі, грубі, агресивні, але за цією зовнішньою оболонкою приховуються самотність, образа і потреба бути почутими.

Для розкриття цієї теми автор використовує одразу декілька конфліктів. *Основним зовнішнім конфліктом є протистояння між адміністрацією колонії та дівчатами.* Адміністрація прагне контролювати й придушувати будь-які прояви непокорі, тоді як дівчата намагаються відстояти хоча б залишки власної свободи.

Конфлікт між Режисером і вихованками колонії. Приїжджаючи до них, він бачить перед собою не людей, а майбутній матеріал для свого фільму. Його цікавлять сильні емоції, шокуючі історії та драматичні моменти. Саме тому

він постійно намагається вивести дівчат на відвертість і спровокувати їх на щирі реакції.

Конфлікт між Режисером і Попелюшкою. Вона єдина не погоджується грати за його правилами. Попелюшка відмовляється давати йому ті емоції, яких він вимагає. Через це між ними виникає справжня боротьба характерів. Режисер хоче підкорити її та змусити розкритися перед камерою, а Попелюшка чинить опір до самого фіналу.

Конфлікт між Режисером та Заступницею. Незважаючи на те, що вони співпрацюють, їхні цілі різні. Заступниця прагне зберегти контроль над ситуацією в колонії, тоді як Режисер готовий пожертвувати будь-якою стабільністю заради видовищного матеріалу.

Висхідною подією вистави є бунт у колонії, який організовує Попелюшка. Саме він запускає всі подальші події. *Головною подією стає приїзд Режисера,* адже з цього моменту змінюється життя всіх персонажів. *Фінальною подією є протест Попелюшки.* Парадоксально, але саме тоді Режисер отримує те, чого так прагнув протягом усієї вистави, — справжню сенсацію та справжні емоції.

Внутрішній конфлікт Режисера. Він полягає у боротьбі між моральними межами та бажанням досягти успіху будь-якою ціною. З кожною сценою він дедалі більше втрачає здатність співчувати людям і починає думати лише про результат. Саме це робить його для мене одним із найжорстокіших персонажів твору.

Драматургічний аналіз ролі

Під час роботи над роллю я поступово зрозумів, що Режисер не є випадковим персонажем у структурі твору. Навпаки, саме його поява запускає основні події п'єси та загострює всі конфлікти. До його приїзду колонія живе за своїми правилами, між дівчатами та адміністрацією вже існує напруга, але саме Режисер стає тим каталізатором, який прискорює рух до вибуху. Для себе я визначив, що *головна мета мого персонажа* — створити гучний фільм, який

поверне йому визнання, гроші та професійний успіх. Його кар'єра переживає кризу, попередні роботи не виправдали очікувань, тому цей проєкт він сприймає як останній шанс змінити власне життя. Я уявляю, що Режисер переживає серію професійних провалів, втрачає авторитет у творчому середовищі та знаходить інвестора, який погоджується профінансувати новий фільм про бунт у колонії для неповнолітніх. Саме тоді він отримує шанс повернутися у великий кінематограф.

Подальший розвиток персонажа я бачу через такі головні події:

Я дізнаюся про бунт у колонії і моєму житті з'являється шанс на сенсаційний матеріал. Я приїжджаю до колонії і вперше стикаюся з живими людьми, яких до цього сприймав лише як майбутніх героїв свого фільму. Я розумію, що дівчата не дають мені потрібних емоцій. Матеріалу недостатньо, тому я починаю нервувати й шукати способи вплинути на ситуацію. Я помічаю Попелюшку, серед усіх вихованок я бачу людину, яка не підкоряється мені та не реагує на мої маніпуляції. Вона стає моєю головною ціллю, тому я починаю тиснути на Попелюшку. Мені здається, що саме через неї я можу отримати справжню драму та справжні емоції. Я поступово втрачаю моральні межі, заради результату я починаю виправдовувати будь-які методи впливу на людей. Попелюшка влаштовує протест, ситуація виходить з-під контролю. Те, що я хотів режисувати, починає жити власним життям. Я отримую сенсацію, відбувається саме те, чого я прагнув від початку. Але ціною стають реальні людські страждання.

Наприкінці вистави мій персонаж формально досягає мети. Проте для мене його фінал є трагічним. Він отримує матеріал для фільму, але остаточно втрачає здатність бачити в людях людей.

3. АНАЛІЗ ДРАМАТУРГІЧНОГО ТВОРУ ТА РОЛІ

3.1 Робота над образом

Біографія персонажу

Під час роботи над роллю я зрозумів, що для мене Режисер не народився цинічним і безжальним. Навпаки, в дитинстві він був дитиною, яка звикла до любові, уваги та захоплення. Він виріс у заможній родині, був єдиним сином, тому все найкраще завжди діставалося саме йому. Батьки пишалися ним, постійно підкреслювали його особливість і переконували, що він створений для великого майбутнього.

З дитинства він любив бути в центрі уваги. На сімейних святах читав вірші, виступав перед гостями, любив, коли ним захоплювалися. Саме тоді в ньому почала формуватися потреба у визнанні. Він звик, що його слухають і що його думка є важливою. Батьки бачили його майбутнім лікарем або адвокатом. Вони хотіли для нього стабільності та престижу. Але сам він був захоплений мистецтвом. Його приваблювало кіно, та можливість створювати власні світи. Спочатку він щиро вірив, що мистецтво може змінювати людей.

У студентські роки він знімав авторські фільми, багато мріяв про високе мистецтво та фестивальне кіно. Йому здавалося, що головне — сказати світові правду. Але реальність виявилася іншою. Його перші роботи майже ніхто не помітив. Наступні отримували схвальні відгуки критиків, але не приносили грошей. Поступово він почав помічати, що найбільшу увагу привертають не глибокі філософські історії, а скандали, трагедії та людські катастрофи.

Саме тоді відбулася головна зміна в його житті. Він перестав шукати правду і почав шукати сенсацію. Кожен наступний проєкт ставав дедалі жорсткішим. Він навчився провокувати людей на емоції, ставити незручні питання, знаходити найбільш болючі місця в людських історіях. Йому подобалося відчувати владу над співрозмовником. Він почав переконувати себе, що заради мистецтва можна переступити будь-які моральні межі.

Однак останні кілька років його кар'єра стрімко руйнувалася. Нові фільми провалювалися, гроші закінчувалися, колеги втрачали до нього інтерес. Саме тоді він дізнався про бунт у колонії для неповнолітніх дівчат. Для нього це стало не трагедією чужих людей, а шансом урятувати власне життя.

Коли він приїжджає до колонії, він уже не бачить перед собою живих людей. Він бачить майбутній фільм, фестивальні нагороди та можливість повернути собі втрачену славу. Саме тому всі його вчинки в п'єсі стають для мене логічними. Він настільки боїться чергової поразки, що готовий пожертвувати будь-ким заради успіху.

Аналіз характеру, мотивів, цілей

Під час роботи над роллю я зрозумів, що головною рушійною силою Режисера є не любов до мистецтва, як він намагається показати оточуючим, а відчайдушна потреба повернути собі успіх. Він перебуває на межі професійного краху, тому історія колонії стає для нього останнім шансом створити гучний фільм і знову заявити про себе.

На початку твору він намагається виглядати гуманістом і людиною, яка хоче допомогти дівчатам.

«Розумієте, я хочу захистити їх, поставити перед суспільством кілька питань, звинуватити... Як могло статися, що ці молоді дівчата... наші діти... опинилися тут...» [1] На перший погляд, це слова людини, яка співчуває своїм героям. Але подальші події показують інше. Майже одразу після цього він говорить:

«Як тільки я дізнався про цю виставу, відразу відчув: це саме те, що потрібно. Адже це ж фільм для Берлінале!» [1] Для мене ця цитата розкриває справжню мотивацію персонажа. Найважливішими для нього стають не дівчата і не їхні долі, а можливість створити фестивальний проєкт. Ще яскравіше його справжня природа проявляється у сцені, де він дізнається, що в колонії ніби-то немає дівчини, яка вбила коханця.

«Шкода. Хотів дати на титрах її розповідь». [1]

Його розчаровує не сама трагедія, а відсутність ефектної історії для фільму. Чужий біль він сприймає як матеріал.

Особливо важливою для розуміння характеру є сцена з Першою дочкою. Коли дівчина починає плакати, Режисер просить Принца розказати в чому справа, тоді Принц розказує про драму в стосунках між Першою дочкою та її мамою. У цей момент він поводить себе не як людина, яка співчуває, а як мисливець, який дочекався потрібної реакції.

Головним конфліктом персонажа для мене є внутрішня боротьба між людяністю та професійною одержимістю. З кожною сценою прагнення отримати сильний матеріал стає сильнішим за моральні принципи. Найбільш показовою є сцена з Попелюшкою. Коли вона відмовляється відкриватися перед камерою, він поступово втрачає контроль над собою: *«Ти мені все викладеш»* [1]. У цій фразі вже немає бажання допомогти. Є лише бажання отримати те, що йому потрібно.

Мета. Отримати справжню сенсацію, яка врятує його кар'єру та поверне визнання. *Наскрізна дія.* Постійно провокувати, маніпулювати та тиснути на людей, щоб отримати максимально сильні емоції для свого фільму. *Надзавдання.* Довести собі та всьому світу власну значущість через створення гучного мистецького проєкту.

Стосунки Режисера з іншими персонажами

Стосунки з Попелюшкою. Попелюшка є найважливішою людиною для Режисера в межах сюжету. Спочатку його привертає її зовнішність і харизма. *«Дуже гарне обличчя».* [1] Але дуже швидко інтерес стає глибшим. Попелюшка виявляється єдиною людиною в колонії, яка не реагує на його маніпуляції. Вона не хоче розповідати про себе, не плаче перед камерою і не намагається викликати співчуття. Саме тому Режисер починає сприймати її як виклик. Чим більше вона мовчить, тим сильніше він прагне змусити її

заговорити. Для мене їхні стосунки нагадують двобій. Попелюшка захищає свої кордони, а Режисер постійно намагається їх зруйнувати. У нашій сценічній версії важливим моментом стає сцена, де Попелюшка плює йому в обличчя. Для мене це момент повної поразки персонажа. Він розуміє, що не контролює її так, як інших, але захоплений тим, що зняв цей момент на камеру.

Стосунки з Заступницею. Заступниця є головною союзницею Режисера в колонії. Вона забезпечує йому доступ до дівчат та допомагає реалізовувати його задум. Проте між ними немає справжньої довіри. Кожен використовує іншого. Режисер потребує її влади, а Заступниця потребує його авторитету та можливості показати колонію у вигідному світлі. Особливо це проявляється у сценах, де вони разом вигадують способи вплинути на Попелюшку. Саме із Заступницею Режисер перестає приховувати свою справжню сутність і показує готовність маніпулювати людьми заради результату.

Стосунки з іншими дівчатами. До більшості вихованок колонії Режисер ставиться як до матеріалу для майбутнього фільму. Його цікавлять їхні травми, сімейні історії та злочини. У сценах інтерв'ю він уважно слухає дівчат, але не тому, що співчуває їм. Його увага спрямована на пошук сильних драматичних моментів. Коли хтось плаче або згадує важке минуле, він бачить у цьому вдалий епізод для картини. Саме тому його стосунки з більшістю дівчат залишаються поверхневими. Він хоче знати їхні історії, але не хоче знати їх самих.

Фізична і пластична характеристика

Ми з режисером вистави вирішили дещо відійти від буквального прочитання п'єси та зробити мого персонажа більш манерним, ексцентричним і театральним. У тексті такі риси не надто акцентовані, проте нам здалося, що саме таке рішення допоможе яскравіше розкрити його характер, підсилити гротескність вистави та створити контраст між ним і дівчатами колонії. Крім

того, така пластична манера досить близька мені органічно, тому я міг використовувати власну природу та спостереження під час створення ролі.

Мого персонажа я бачу достатньо молодим чоловіком, приблизно 30–35 років. Для мене було важливо, щоб він не виглядав людиною, яка вже змирилася зі своїми невдачами. Навпаки, це чоловік, який ще має багато амбіцій, енергії та бажання довести всім свою значущість. Саме тому в його поведінці присутня певна зухвалість, самозакоханість і навіть дитяча примхливість. Він звик бути в центрі уваги та дуже болісно реагує, коли щось відбувається не за його сценарієм.

Працюючи над пластикою ролі, я прагнув створити людину, яка ніби постійно перебуває перед камерою. Режисер дуже швидко ходить, багато жестикулює, різко змінює напрямки руху, практично не може довго стояти на одному місці. Складається враження, що його думки постійно випереджають тіло. Він живе в шаленому темпі й увесь час поспішає, ніби боїться втратити шанс, який може змінити його життя. Цей персонаж займає багато простору. У ньому майже немає скутості. Навіть коли він просто стоїть на сцені, складається враження, що його присутності занадто багато. Він вторгається в особистий простір інших людей, нависає над ними, може облокотитися на співрозмовника, покласти руку на плече, схопити за лікоть, посадити на стілець або повернути обличчям у потрібний бік. Особливо це проявляється у сценах, де він працює з дівчатами перед камерою. Для нього люди часто стають не особистостями, а матеріалом для майбутнього фільму, тому він поводить з ними досить різко і безцеремонно.

Важливою деталлю образу став золотий годинник. Ми вирішили, що Режисер постійно акцентуватиме на ньому увагу: поправлятиме його на руці, дивитиметься на нього під час розмови, демонструватиме іншим персонажам. Для мене цей годинник став символом успішності, яку він намагається показати оточуючим. Водночас він нагадує про страх не встигнути реалізувати свої амбіції та втратити останній шанс повернутися до успіху.

Головним енергетичним центром персонажа для мене стали груди та плечі. Саме вони ведуть його вперед. Його корпус майже завжди трохи поданий уперед, ніби він постійно атакує простір своєю присутністю. Голова високо піднята, а рухи широкі та демонстративні. Це створює відчуття впевненості та зверхності навіть тоді, коли всередині герой відчуває невпевненість або страх провалу. У пошуках пластичного малюнка ролі я спостерігав за творчими людьми, телеведучими та публічними особистостями, які звикли постійно перебувати в центрі уваги. Мене зацікавила їхня здатність перетворювати навіть звичайну розмову на своєрідний виступ. Саме це спостереження допомогло мені знайти манеру існування Режисера на сцені.

У результаті мені хотілося створити образ молодого, яскравого, самозакоханого чоловіка, який звик вважати себе найважливішою людиною в будь-якому приміщенні. Його манерність, швидкий темп існування, активна жестикуляція, демонстративність і відсутність особистих кордонів допомогли мені підкреслити характер людини, яка настільки захоплена власною метою, що перестає помічати межу між роботою з людьми та використанням людей заради власного успіху.

Голосові особливості

Працюючи над образом Режисера, я розумів, що його голос має стати таким самим яскравим інструментом, як і пластика. Це людина, яка звикла бути почутою, тому він майже ніколи не говорить тихо. Навпаки, його мовлення досить гучне, швидке й емоційне. Часто складається враження, що він говорить швидше, ніж встигає подумати. Він постійно поспішає, перескакує з однієї думки на іншу, перебиває співрозмовників і не завжди дослуховує відповіді до кінця, адже для нього важливіше висловитися самому.

Особливістю персонажа стала його схильність до різких емоційних перепадів. Якщо ситуація розвивається за його планом, він може звучати досить приємно, навіть чарівно. Але варто комусь почати чинити опір або

поставити під сумнів його авторитет, як голос одразу стає жорсткішим. Він підвищує тон, починає говорити уривчасто та різко. У такі моменти Режисер практично не контролює себе і вже не дуже добирає слова. Це особливо помітно у сценах із Попелюшкою, коли вона відмовляється відповідати на його запитання або руйнує його плани. Тоді зникає маска ввічливого митця, а назовні виходить роздратована та нервова людина, одержима власною метою.

Окремим відкриттям для мене стала робота над мовною особливістю персонажа. У повсякденному житті я маю особливість вимови літери «л», тому під час репетицій ми з режисером вирішили не боротися з цим, а використати як частину сценічного образу. Ми знайшли цікаве рішення: я почав вимовляти літеру «л» пом'якшено та дещо незвично. У результаті виникло відчуття, ніби Режисер має легкий іноземний акцент, можливо навіть американський. Це додало персонажу певної манірності, пафосності та бажання здаватися більш особливим, ніж він є насправді.

Мені здалося, що така голосова риса дуже органічно поєдналася із загальною концепцією образу. Режисер постійно прагне виділитися серед інших, справити враження успішної та виняткової людини. Тому навіть його мовлення ніби працює на створення цього образу. Воно привертає увагу і підкреслює його бажання бути не таким, як усі. У результаті голос Режисера став для мене продовженням його характеру. Швидкий темп мовлення, гучність, різкі зміни інтонацій та своєрідна вимова окремих звуків допомогли створити образ людини, яка постійно перебуває в русі, прагне контролювати оточення і відчайдушно намагається справити враження на всіх, хто опиняється поруч із нею.

3.2 Практичний етап роботи. Отримання результатів. Втілення задуму

Практичний етап роботи над роллю Режисера став для мене одним із найцікавіших і водночас найскладніших етапів створення образу. Якщо на початку роботи я розумів персонажа переважно через текст п'єси та власні

припущення, то під час репетицій образ почав поступово наповнюватися живими деталями, звичками, реакціями та внутрішньою логікою. Я намагався знайти баланс між зовнішньою яскравістю персонажа та його внутрішньою мотивацією. Спочатку Режисер здавався мені просто цинічною людиною, яка використовує чужі трагедії заради власної вигоди. Проте в процесі роботи я почав бачити його глибше. Я зрозумів, що за всією його самовпевненістю, зверхністю та манірністю приховується страх невдачі. Це людина, яка опинилася на межі професійного краху і хапається за останню можливість повернути собі успіх та визнання.

Під час репетицій ми багато працювали над пластичною виразністю персонажа. Саме тоді народилося рішення зробити його більш ексцентричним, ніж це прописано в тексті. Мені подобалося досліджувати його швидкий темп існування, активну жестикуляцію, звичку порушувати особисті кордони інших людей. Поступово ці деталі перестали бути окремими акторськими прийомами і стали природною частиною образу.

Робота над взаєминами з іншими персонажами, дослідження конфлікту між Режисером і Попелюшкою. У певний момент я зрозумів, що він бачить у ній не просто героїню майбутнього фільму, а людину, яка не підкоряється його правилам. Саме тому їхні сцени набули для мене особливої напруги та гостроти. У процесі роботи змінювалося і моє ставлення до персонажа. Якщо на початку мені було складно виправдати багато його вчинків, то згодом я навчився дивитися на світ його очима. Це не означає, що я почав його підтримувати, але я зрозумів логіку його поведінки. Для мене стало важливим не засуджувати героя, а спробувати чесно показати його таким, яким він є.

Результатом цієї роботи став образ людини яскравої, харизматичної, смішної та водночас небезпечної. Людини, яка говорить про допомогу іншим, але насправді думає насамперед про себе. Людини, яка прагне правди, але лише тієї, яку можна вигідно показати в кадрі.

Саме через цей образ мені хотілося поставити перед глядачем питання про межу між мистецтвом і використанням людського болю. Чи має право митець заради великого твору втручатися в чужі долі? Чи можна виправдати жорстокість благородною метою? Пошук відповідей на ці питання і став для мене головним результатом роботи над роллю Режисера.

3.3 Розвиток ролі під час роботи вистави. Включення в загальну концепцію вистави

Робота з режисером

Окремо варто згадати про рішення, які з'явилися вже безпосередньо під час роботи з режисером. Як я зазначав раніше, разом із режисером ми вирішили зробити Режисера більш манерним та ексцентричним персонажем. Цих рис майже немає в драматургічному матеріалі, проте нам здалося, що вони можуть яскраво підкреслити його нарцисизм, бажання привертати до себе увагу та відчуття власної винятковості.

Також у процесі роботи ми знайшли цікаве рішення щодо мовлення персонажа. Оскільки в мене є особливість вимови літери «л», ми вирішили не приховувати її, а навпаки використати як складову образу. Мені здалося, що це додало Режисерові ще більшої манірності та певного пафосу. Складається враження, ніби він свідомо прагне виглядати людиною зі світу великого кіно та міжнародних фестивалів.

Ще одним важливим елементом створення образу став зовнішній вигляд персонажа. Режисер вистави запропонував зробити його максимально яскравим і навіть дещо епатажним. У результаті образ склали бірюзові брюки з паетками, яскравий облягаючий верх, зелене волосся та великий золотий годинник. Спочатку таке рішення здалося мені досить несподіваним, але в процесі роботи я зрозумів його логіку.

Режисер у нашій виставі потрапляє в похмурий світ колонії для неповнолітніх дівчат, де всі персонажі існують у досить одноманітному та жорсткому середовищі. На цьому тлі його зовнішність виглядає майже викликом. Він буквально вривається в цей простір як яскрава пляма кольору, привертаючи до себе увагу ще до того, як починає говорити. Саме тому дівчата одразу починають цікавитися ним і тягнутися до нього.

Репетиційний процес

Найбільше часу під час репетиційного процесу ми приділяли сценам із Заступницею. Це було пов'язано з тим, що між нашими персонажами існує дуже багато взаємодії, побудованої на чіткому темпоритмі. Для нас було важливо, щоб жодна репліка не випадала із загального ритму сцени, адже практично кожен діалог між Режисером і Заступницею веде до конкретної мети та рухає сюжет уперед. Під час роботи ми зрозуміли, що наші сцени нагадують своєрідний пінг-понг, де партнери повинні постійно тримати увагу одне на одному. Будь-яка пауза або втрата темпу одразу руйнувала напругу сцени. Саме тому ми багато працювали над швидкістю реакцій, точністю подачі реплік та внутрішньою логікою діалогів. Особливо це стосувалося сцен, де Режисер намагається знайти потрібний матеріал для майбутнього фільму, а Заступниця допомагає йому в цьому. Репліки на кшталт: «Попелюшка де?» або «А тут ця тринадцятирічна дівчина, що вбила свого коханця?» не є звичайними питаннями. За ними стоїть конкретна дія персонажа. Режисер постійно шукає найгучнішу історію, найболючіший випадок, найсильнішу емоцію, яку можна використати для фільму. Заступниця ж або дає йому потрібну інформацію, або пропонує нові способи досягти результату.

Саме тому наші діалоги вимагали максимальної концентрації. Ми постійно стежили за тим, щоб кожна репліка мала свою мету і народжувалася тут і зараз. Для мене ці сцени стали хорошою школою партнерського

існування, адже вони вимагали не лише говорити власний текст, а й уважно слухати партнера, миттєво реагувати на його пропозиції та зберігати спільний ритм сцени.

У результаті саме сцени із Заступницею стали для мене одними з найдинамічніших у виставі. Через них найбільш яскраво розкривається справжня сутність Режисера, його одержимість пошуком сенсації та готовність йти на будь-які маніпуляції заради досягнення бажаного результату.

3.4 Підсумковий аналіз роботи над роллю. Висновок

Робота над образом Режисера стала для мене цікавою можливістю дослідити персонажа, який зовні здається досить простим і навіть однозначним, але в процесі роботи відкривається значно глибше. Спочатку я сприймав його як цинічну людину, яка використовує чужі трагедії заради власної вигоди. Проте під час аналізу п'єси, створення біографії персонажа та репетиційної роботи я почав розуміти логіку його вчинків і причини його поведінки. Найважливішим для мене стало усвідомлення того, що Режисер не вважає себе негативним героєм. Навпаки, він переконаний, що робить важливу справу. Він говорить про правду, про необхідність ставити перед суспільством складні питання, про допомогу дівчатам. Але поступово стає зрозуміло, що за цими словами приховується людина, яка понад усе прагне успіху, визнання та власної перемоги. Саме ця суперечність і стала для мене найцікавішою у роботі над роллю.

Під час репетицій я багато працював над зовнішньою виразністю персонажа. Разом із режисером ми створили яскравий, манерний та ексцентричний образ, який суттєво відрізняється від інших героїв вистави. Зелене волосся, яскравий костюм, золотий годинник, особлива манера мовлення та пластики допомогли мені підкреслити його бажання постійно

перебувати в центрі уваги. Водночас для мене було важливо, щоб за всією цією зовнішньою ефектністю глядач міг побачити людину, яка боїться програти. Особливе значення для мене мали сцени з Попелюшкою. Саме через них я найкраще зрозумів природу свого персонажа. Режисер прагне контролювати всіх навколо, але стикається з людиною, яку не може підкорити. Саме тому його впевненість поступово руйнується, а бажання отримати потрібний результат перетворюється майже на одержимість. Сцени із Заступницею вимагали високої концентрації, точного темпоритму та уважного партнерського існування. Завдяки цій роботі я краще зрозумів важливість взаємодії між акторами та те, наскільки сильно ритм сцени впливає на її переконливість.

Працюючи над роллю, я вкотре переконався, що для створення повноцінного образу недостатньо лише вивчити текст. Не менш важливими є пошук біографії персонажа, його мотивації, внутрішньої логіки, пластики, голосу та деталей поведінки. Саме сукупність усіх цих елементів дозволяє створити живу людину, а не просто персонажа, який промовляє репліки. Для мене Режисер став образом людини, яка настільки захопилася власною метою, що перестала помічати людей навколо себе. І саме ця історія змусила мене замислитися над тим, де проходить межа між мистецтвом і моральною відповідальністю. Робота над роллю допомогла мені не лише збагатити власний акторський досвід, а й по-новому подивитися на природу людських амбіцій, влади та бажання будь-якою ціною досягти успіху.

4. МЕТОДИ АНАЛІЗУ ТА ПОШУКІВ

4.1 Акторські техніки застосовані у створенні ролі

Біографічний метод

У самій п'єсі про цього персонажа сказано не так багато, тому мені було важливо зрозуміти, якою людиною він був до подій вистави, що сформувало його характер і чому він поводить себе саме так. Саме тому я почав створювати для нього власний «роман життя».

У процесі роботи я уявив Режисера єдиною дитиною в заможній родині. З дитинства він звик бути в центрі уваги, отримувати похвалу та відчувати власну винятковість. Батьки багато вкладали в нього і бачили його майбутнє зовсім інакшим — успішним юристом або лікарем. Проте його завжди більше приваблювало мистецтво, творчість і можливість бути помітним. Спочатку він щиро вірив, що кіно може змінювати світ, відкривати людям очі на важливі проблеми та говорити правду.

Саме створення біографії допомогло мені зрозуміти, що мій персонаж не народився циніком. Навпаки, мені стало цікаво дослідити шлях людини, яка колись мала ідеали, але поступово втратила їх під тиском професійних невдач. У моєму романі життя його перші фільми не отримали того успіху, на який він розраховував. Він бачив, що глибокі авторські роботи не приносять ні визнання, ні грошей. Саме тоді він почав розуміти, що найбільше уваги привертають скандали, сенсації та людські трагедії. Таким чином я пояснив собі його одержимість майбутнім фільмом про колонію. Для нього це не просто чергова робота. Це останній шанс повернутися у професію, довести всім і собі самому, що він ще чогось вартий.

Етюдний метод пошуку

Перед тим як переходити безпосередньо до роботи над уже прописаними сценами, ми багато працювали через етюди. Для мене це був важливий етап, тому що текст п'єси показує Режисера вже в конкретних обставинах, але не

дає можливості побачити його в моменти між подіями. Саме етюдний метод допоміг мені краще зрозуміти його мислення та логіку поведінки.

Етюд на підготовку Режисера до майбутніх інтерв'ю з дівчатами колонії. Я намагався уявити, як він готується до зустрічі з ними, які питання записує у блокнот, що саме хоче почути та чому його цікавлять одні історії більше за інші. Під час цих етюдів я поступово зрозумів, що Режисер не шукає правду заради правди. Його цікавить сильна емоція, травма, конфлікт, біль — усе те, що може добре виглядати в кадрі та справити враження на глядача.

Також багато часу ми приділили етюдній роботі із Заступницею. У процесі аналізу ми помітили, що у взаєминах наших персонажів присутні певні елементи флірту. Це не романтична лінія в прямому розумінні, але між ними існує взаємна гра, побудована на симпатії, маніпуляції та спільній зацікавленості в досягненні власних цілей. Через етюди ми намагалися дослідити, як ці взаємини могли формуватися поза межами сцен, які увійшли до вистави. Ми імпровізували зустрічі до початку подій п'єси, моменти їхнього першого знайомства та ситуації, у яких вони могли б спілкуватися без сторонніх людей. Саме під час цієї роботи народилися дрібні деталі поведінки: особливі погляди, інтонації, які згодом органічно увійшли в сценічне існування персонажів. Завдяки цьому їхні взаємини стали для мене більш живими та переконливими.

Етюдний метод допоміг мені не просто запам'ятати текст або виконати поставлені режисером завдання, а по-справжньому зануритися в обставини життя персонажа. Через імпровізацію я почав краще розуміти його бажання, страхи та спосіб мислення. Саме тому багато рішень, які згодом з'явилися у виставі, народилися не з аналізу тексту, а з живого процесу пошуку під час етюдної роботи.

Робота з архетипами

Під час роботи над роллю мені хотілося знайти не лише життєві спостереження, а й певні існуючі прототипи, які допомогли б краще зрозуміти природу мого персонажа. Я не намагався повністю когось копіювати, але деякі образи з кіно та реального життя наштовхнули мене на цікаві роздуми про Режисера.

Першим таким прототипом для мене став персонаж Луїс Блум із фільму “Nightcrawler”, роль якого виконав Джейк Джилленголл. Лу Блум працює з кримінальними новинами та готовий практично на будь-які моральні компроміси заради сенсаційних кадрів. Він шукає людські трагедії, катастрофи та злочини не тому, що хоче допомогти людям або показати правду, а тому, що це приносить йому успіх і гроші. Критики часто називають цього героя уособленням медійного цинізму та сенсаційності. Коли я дивився цей фільм, мене вразило, наскільки схожою є внутрішня логіка Лу Блума та мого Режисера. Обидва персонажі бачать у людському болю матеріал для власного успіху. Обидва переконані, що мета виправдовує засоби. Їх мало цікавлять люди як особистості, натомість дуже цікавлять сильні емоції, які можна показати публіці. Навіть фраза Режисера про те, що це *«фільм для Берлінале»* [1], дуже нагадує мислення Лу Блума, для якого будь-яка трагедія насамперед є шансом просунутися вперед. Саме завдяки цьому персонажу я краще зрозумів одержимість свого героя успіхом і його готовність переходити моральні межі.

Другим прототипом для мене став документаліст Роберт Грін. Звичайно, не тому, що він схожий на мого персонажа характером чи світоглядом. Навпаки, мене зацікавив сам спосіб його роботи з героями документальних фільмів. У своїх роботах він часто стирає межу між документалістикою та постановкою, активно втручається в життя героїв і фактично стає частиною історії, яку знімає. Працюючи над роллю, я часто думав про те, як далеко може зайти режисер у прагненні отримати сильний матеріал. Якщо у випадку

Роберта Гріна це робиться для глибшого дослідження людини та її історії, то мій персонаж використовує схожі інструменти вже заради власної вигоди. Саме ця різниця допомогла мені зрозуміти Режисера. Він теж хоче бути автором великого фільму, теж працює з реальними людськими долями, але в якийсь момент перестає бачити межу між дослідженням людини та використанням людини. Тому для мене Лу Блум став прикладом одержимості сенсацією, а Роберт Грін — прикладом режисера, який активно втручається в життя своїх героїв. Поєднання цих двох спостережень допомогло мені сформулювати власне бачення Режисера як людини, яка прикриває особисті амбіції красивими словами про мистецтво, правду та суспільну користь.

4.2 Вплив спеціальної літератури на пошуки та створення персонажа

Під час роботи над роллю Режисера я зрозумів, що для мене найважливішим шляхом до персонажа стала не зовнішня характеристика, а внутрішня виразність. Саме тому в процесі роботи я багато звертався до різних акторських підходів та досліджень, які допомагають зрозуміти внутрішню мотивацію людини та природу її поведінки. Найближчим для мене виявився психофізичний підхід, який розробляв польський режисер і педагог Єжи Гротовський. У своїх роботах він багато уваги приділяв тому, як через фізичну дію актор може вийти на справжній внутрішній стан. Режисер у виставі майже ніколи не перебуває у спокої. Він постійно рухається, жестикулює, втручається в особистий простір інших людей, перебиває співрозмовників, підвищує голос, різко змінює емоційний стан. І саме коли я почав активно існувати в такому темпоритмі, почала народжуватися його внутрішня природа. Через зовнішню активність я поступово знаходив нервовість, нетерпимість, страх провалу та постійну потребу контролювати все навколо. Таким чином зовнішня форма допомогла мені відкрити внутрішній світ персонажа.

Окрім акторських методик, я багато читав матеріалів, пов'язаних із психологією впливу, маніпуляцією та способами емоційного тиску на людину. Мене цікавило, як люди можуть змушувати інших говорити те, чого вони не хотіли б говорити, як працюють провокації та чому люди втрачають контроль над своїми емоціями під час спілкування. Це було важливо для мене, тому що практично вся діяльність Режисера у виставі побудована саме на маніпуляціях. Він не просто ставить питання. Він шукає слабкі місця людини, провокує її, створює незручні ситуації та чекає моменту, коли співрозмовник втратить контроль над собою. Саме тому мені було цікаво досліджувати механізми психологічного впливу не лише як актору, а й як людині, яка намагається зрозуміти свого персонажа. Серед художніх прикладів мене особливо зацікавив Шерлок Холмс у виконанні Бенедикта Камбербетча в серіалі «Шерлок». Мені було цікаво спостерігати за тим, як він аналізує людей, помічає найдрібніші деталі та використовує отриману інформацію у спілкуванні. Звичайно, мій персонаж значно менш інтелектуальний і більш хаотичний, але сама здатність швидко знаходити вразливі місця співрозмовника багато в чому перегукується з поведінкою Режисера. Ще одним цікавим прикладом став Кел Лайтман у виконанні Тіма Рота в серіалі «Теорія брехні». Під час перегляду я звертав увагу на його вміння провокувати людей на щирість. Дуже часто він не отримує потрібну інформацію напяму, а створює ситуацію, в якій людина сама починає розкриватися. Саме такий принцип я бачу і в поведінці свого персонажа. Режисер постійно шукає спосіб викликати сильну емоцію, адже саме емоція для нього є найціннішим матеріалом для майбутнього фільму.

Окреме місце в моїй роботі посіла історія російського документаліста, яку ми обговорювали з режисером вистави під час репетицій. Йшлося про автора документального фільму про життя та навчання у російських школах, який після виходу картини здобув міжнародне визнання та професійні нагороди. Найцікавішим для мене було те, що в цій історії успіх фільму став

значно важливішим за долі людей, про яких цей фільм був створений. Саме ця ситуація багато в чому допомогла мені зрозуміти психологію мого персонажа.

Режисер щиро говорить про допомогу дівчатам, про бажання показати їхні проблеми суспільству та привернути увагу до несправедливості. Але чим далі розвиваються події вистави, тим очевидніше стає, що насправді його найбільше цікавить успіх власного фільму. Чужий біль для нього перетворюється на матеріал, який можна використати заради кар'єри та визнання.

5. ОЦІНКА РЕЗУЛЬТАТІВ. ВИСНОВКИ

5.1 Оцінка власних результатів та успіхів

Насамперед я вважаю, що мені вдалося сформувати для себе цілісне розуміння персонажа. Якщо на початку роботи Режисер здавався мені просто цинічною людиною, яка використовує інших заради власної вигоди, то згодом я почав бачити в ньому значно більше суперечностей. Через створення біографії, етюдну роботу та аналіз драматургічного матеріалу мені вдалося зрозуміти його внутрішню логіку, страхи та мотивацію. Також вдалим результатом я вважаю пошук зовнішньої форми персонажа. Разом із режисером ми знайшли яскраве пластичне та візуальне рішення образу, яке допомогло підкреслити його ексцентричність, манірність та бажання постійно перебувати в центрі уваги. Костюм, зачіска, манера рухатися та особливості мовлення поступово стали природною частиною мого сценічного існування.

Окремо можу відзначити роботу над взаємодією з партнерами. Особливо це стосується сцен із Заступницею та Попелюшкою. На даному етапі я відчуваю, що між персонажами вже сформувалися чіткі взаємини та конфлікти, які мають внутрішню логіку й розвиток. Завдяки тривалому репетиційному процесу вдалося знайти необхідний темпоритм сцен та зрозуміти їхню драматургічну функцію. Разом з тим я усвідомлюю, що роль продовжує розвиватися.

Поки що всі результати існують лише в умовах репетиційного процесу. Лише зустріч із глядачем покаже, наскільки точно були знайдені інтонації, акценти та засоби виразності. На даному етапі я можу сказати, що головне завдання, яке стояло переді мною, — створити живий, впізнаваний та неоднозначний образ Режисера — частково вже реалізоване.

5.2 Загальні висновки

Робота над роллю Режисера стала для мене цінним творчим досвідом і дала можливість глибше зрозуміти процес створення сценічного образу. Під час роботи я переконався, що персонаж не може існувати лише в межах тексту. Для того, щоб роль стала живою, необхідно дослідити її біографію, мотивацію, спосіб мислення, взаємини з іншими персонажами та внутрішні суперечності.

Найцікавішим для мене стало те, що з часом Режисер перестав бути просто негативним героєм. Я почав бачити в ньому людину, яка настільки захоплена власною метою та страхом невдачі, що поступово втрачає здатність помічати інших людей. У процесі роботи я багато відкрив для себе як для актора. Етюди, репетиції, пошук пластики, голосу та характерних рис допомогли мені краще зрозуміти важливість деталей у створенні сценічного образу. Особливо цінним став досвід роботи з партнерами, адже саме через взаємодію народжувалися найцікавіші моменти ролі. Хоча вистава ще не була представлена глядачеві, я вважаю, що на даному етапі вдалося створити цілісний і зрозумілий образ персонажа. Попереду ще багато відкриттів, але вже зараз можу сказати, що робота над Режисером стала для мене важливим кроком у професійному розвитку та дала новий досвід у пошуку складного й неоднозначного характеру.

6. ДЖЕРЕЛА

1. Гловацький Я. Замазура : п'єса / Януш Гловацький. – Текст п'єси в друкованому перекладі, наданий для роботи над виставою.
2. Гротовський Є. До бідного театру / Єжи Гротовський ; пер. з пол. – Київ : Основи, 2004. – 272 с.
3. Грін Р. Закони людської природи / Роберт Грін ; пер. з англ. – Київ : КМ-Букс, 2021. – 928 с.
4. Екман П. Психологія емоцій. Я знаю, що ти відчуваєш / Пол Екман ; пер. з англ. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2017. – 336 с.
5. Ekman P. Telling Lies: Clues to Deceit in the Marketplace, Politics, and Marriage / Paul Ekman. – New York : W. W. Norton & Company, 2009. – 416 p.
6. Cialdini R. Influence: The Psychology of Persuasion / Robert Cialdini. – New York : Harper Business, 2006. – 336 p.
7. Берлінський міжнародний кінофестиваль : офіційний сайт. URL: [\[https://www.berlinale.de\]](https://www.berlinale.de)(<https://www.berlinale.de>) (дата звернення: 25.05.2026).
8. Robert Greene Official Website : офіційний сайт Роберта Гріна. URL: [\[https://www.robertgreene.co\]](https://www.robertgreene.co)(<https://www.robertgreene.co>) (дата звернення: 25.05.2026).
9. Greene R. Articles and Essays / Robert Greene. URL: [\[https://www.robertgreene.co/articles\]](https://www.robertgreene.co/articles)(<https://www.robertgreene.co/articles>) (дата звернення: 25.05.2026).
10. Nightcrawler [Відеозапис] / реж. Ден Гілрой. – США : Bold Films, Sierra/Affinity, 2014. – 117 хв.
11. Sherlock [Телесеріал] / авт. Стівен Моффат, Марк Гетісс ; у головних ролях Бенедикт Камбербетч, Мартін Фрімен. – Велика Британія : BBC, 2010–2017.
12. Lie to Me [Телесеріал] / авт. Самуель Баум ; у головній ролі Тім Рот. – США : Fox Broadcasting Company, 2009–2011.

7. ДОДАТКИ

“Замазура”

Януш Гловацький

Дійові особи та виконавці

Попелюшка - Джим Паола Елізабет

Принц - Лисенок Анастасія

Заступниця - Сорока Єлізавета

Режисер - Вечерніков Андрій, Трембецький Владислав

Помічниця режисера - Тертій Катерина

Перша Дочка - Дядечко Валерія

Друга Дочка - Головка Вікторія, Тертій Катерина

Батько - Артемова Яна, Вітчинкіна Олександра

Мачуха - Вітчинкіна Олександра, Артемова Яна

Чаклунка - Трембецький Владислав, Головка Вікторія

Викладачі майстерні

Викладач з акторської майстерності - Артем Атаманюк

Викладачка з акторської майстерності - Ольга Петровська

Викладачка зі сценічної мови - Людмила Ардельян

Викладач зі сценічного руху - Назар Майборода